

Република Србија
УПРАВНИ СУД
11 У. 7727/11
20. октобар 2011. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Живане Ђукановић, председника већа, Љиљане Максимовић и Љиљане Јевтић, чланова већа, са судским саветником Весном Мутавцић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца О. И. О., држављанина С., кога заступа пуномоћник М. Д. М. адвокат Ц. за з. и п. т. а., из Б.,, поднетој против туженог Републике Србије-Комисије за азил, ради поништења решења, број од 1. јуна 2011. године, у предмету азила, у нејавној седници већа, одржаној дана 20. октобра 2011. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

Образложење

Оспореним решењем је одбијена жалба тужиоца поднета против решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије-Одсек за азил, број од 31. марта 2011. године, којим је, поступајући по налогу туженог органа из решења, број од 15. децембра 2010. године, одбијен нови захтев тужиоца за азил у Републици Србији, при чему је обавезан да, уколико нема други основ за боравак на територији Републике Србије, исту напусти у року од три дана од дана правноснажности решења, а Одсеку за азил врати личну карту за лице које тржи азил, број

Тужбом, поднетом Управном суду дана 8. јула 2011. године, тужилац је оспорио

законитост решења туженог органа из свих разлога прописаних одредбом члана 24. Закона о управним споровима. Сматра да је оспореним решењем повређена одредба члана 235. Закона о општем управном поступку, јер тужени орган није ценио наводе жалбе, будући да није дао ваљане разлоге због којих је одбио жалбу тужиоца. Такође, сматра да су повређене и одредбе чл. 6. до 8. наведеног закона, јер су тужиоцу, у поступку пред првостепеним органом, који је вођен на српском и енглеском језику, постављана сугестивна питања, па он није могао да зна како је преведено оно што је рекао на матерњем, а., језику. То што није било примедби на Записник о усменој расправи, од 10. марта 2011. године, не значи да није било сугестивних питања и притисака на тужиоца. Тужени орган се није осврнуо на наводе тужиоца о ситуацији у земљи порекла, већ је само констатовао да у време његовог боравка у С., А. Ш. није постојао. Међутим, иако А. Ш. није постојао као група под овим називом у време напада на тужиоца и покушаја његове принудне регрутације, то не значи да није постојао као скупина разних мањих милитантних група, које су на крају прерасле у А. Ш., а који је део А. К. Како је, у међувремену, дошло до погоршања ситуације у С., јачањем исламистичких група и страдањем великог броја људи, то је тужилац био приморан, да из страха за сопствену безбедност, поднесе нови захтев за азил у Републици Србији. Евидентно је да се у С., као и у самопрокламованим државама С. и П., крше људска права, а неподношљива ситуација је врхунац достигла у 2010. години, када су милитантне групе кренуле да отворено и истрајно крше људска права и спроводе радикални ислам и додатно радикализовани ш. Истакао је да је и званична власт често умешана у вршење кривичних дела против својих грађана, те да је више десетина хиљада грађана С. пребегло у суседне земље бежећи од терора, о чему говоре бројни извештаји о тортури цивила. Тужилац је и сам био изложен тортури, па је због тежине задобијених повреда, и одсуства правовремене медицинске помоћи, хируршки кастриран, због чега не може бити муслиман у складу са с. схватањима, што је додатни разлог за страх тужиоца за сопствену безбедност. Сматра да заслужује избегличку заштиту од стране Републике Србије, те да су испуњени услови за примену одредбе члана 28. Закона о азилу. Предложио је да Суд уважи тужбу, додели му азил у обиму избегличке заштите и надокнади нематеријалну штету у износу од динара, на име бола претрпљеног ускраћивањем права на мериторно разматрање азилног захтева, неоправданог одуговлачења поступка и створене неизвесности у погледу даље судбине тужиоца.

У одговору на тужбу, тужени орган је у свему остао код разлога из образложења

оспореног решења и предложио је да Суд тужбу одбије.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима («Службени гласник РС», бр. 111/09), и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у складу с одредбом члана 41. став 1. наведеног закона, Управни суд је оценом навода тужбе, одговора на тужбу, и списка предмета ове правне ствари, нашао да тужба није основана.

Према списима предмета и разлозима образложења оспореног решења, тужени орган је, по оцени Суда, правилно поступио када је, у поступку спроведеном без повреда правила поступка, одлучио као у диспозитиву оспореног решења, а за одлуку је дао довољне и јасне разлоге, које у свему прихвата и овај суд. Наиме, према образложењу оспореног решења, тужиоцу је, поступајући по налогу туженог органа из решења, број од 15. децембра 2010. године, омогућено да, дана 9. фебруара 2011. године, у присуству пуномоћника и преводиоца за арапски језик, поднесе нови захтев за азил. У испитном поступку, спроведеном по новом захтеву, дана 10. марта 2011. године, одржана је усмена расправа, о којој је сачињен Записник,.....број, након чега је захтев одбијен, применом члана 30. тач. 1. и 2. Закона о азилу («Службени гласник РС», бр. 109/07), будући да је тужилац, током поступка, у знатној мери мењао исказе у погледу разлога напуштања земље порекла.

Одредбом члана 30. тач. 1. и 2. наведеног закона, прописано је да је захтев за азил неоснован кад се утврди да лице које је поднело захтев не испуњава услове за признавање права на уточиште или доделу субсидијарне заштите, а нарочито кад је захтев за азил заснован на неистинитим разлозима, на лажним подацима, фалсификованим исправама или документима, осим ако за то изнесе оправдане разлоге, те ако су наводи из захтева за азил, који се односе на чињенице битне за одлуку о азилу, у супротности са наводима датим приликом саслушања лица које тражи азил, или другим доказима изведеним током поступка (ако се, насупротив наводима из захтева, током поступка утврди да је захтев за азил поднет са циљем да се одложи депортација, да је лице које тражи азил дошло искључиво из економских разлога и сл.).

Како је тужилац промену исказа објаснио тиме да је неке нетачне чињенице изговорио у жељи да што пре изађе из П. за с. у П. С., да је у спроведеном поступку свој идентитет

доказивао потврдом о лицу које тражи азил, издатом од стране Високог комесаријата Уједињених нација за избеглице, од 20. јуна 2008. године, која је важила до 30. септембра 2008. године, а која је издата на основу његове изјаве, те да је тврдио да је 1999. године, физички злостављан од стране милитантног А. Ш., који у то време није постојао, то је, по оцени Суда, правилно првостепени орган одбио тужиочев захтев за азил, а тужени орган је правилно одбио жалбу тужиоца поднету против решења првостепеног органа од 31. марта 2011. године.

Наводе тужбе да је у спореденом поступку дошло до повреда одредаба Закона о општем управном поступку, Суд је оценио као неосноване, имајући у виду да нису предложени докази у прилог тврдње да предметни записник није састављен на начин прописан одредбама Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ”, бр. 33/97 и 31/01 и “Службени гласник РС”, бр. 30/10), да је сам тужилац, у присуству преводиоца за арапски језик, објаснио зашто је дао исказе који се разликују у погледу разлога напуштања земље порекла, а наводе жалбе о ситуацији у С., тужени орган је ценио тиме да чланови породице тужиоца несметано живе у М.

Полазећи од наведеног, те одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима, Суд је нашао да су се, у конкретном случају, стекли услови за одлучивање о законитости оспореног решења без одржавања усмене расправе, имајући при том у виду да је предмет спора такве природе да не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања.

Одлучујући о предлогу тужиоца да Суд реши ову управну ствар тако што ће донети пресуду у спору пуне јурисдикције, доделом азила у обиму избегличке заштите, Суд налази да овај предлог није основан. Ово стога што је оспорено решење правилно и на закону засновано, па нису испуњени услови за његово поништење, те нема ни услова да Суд реши ову управну ствар применом одредбе члана 43. став 1. Закона о управним споровима.

Суд је ценио и остале наводе тужбе, али налази да не могу довести до друкчије оцене законитости оспореног решења, имајући у виду утврђено чињенично стање, на које је правилно примењен закон.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Суд је, на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

Како је одредбом члана 45. Закона о управним споровима, прописано да пресудом којом се оспорени управни акт поништава, односно оглашава ништавим, суд може одлучити и о захтеву тужиоца за накнаду штете, то Суд, будући да је тужбу одбио, није одлучивао о захтеву тужиоца за накнаду штете.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 20. октобра 2011. године, 11 У. 7727/11

Записничар
Весна Мутавцић,с.р.

Председник већа-судија
Живана Ђукановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

КО